

mtatkki

Hungarian Academy of Sciences
Centre for Social Sciences
Institute for Minority Studies

A PDF fájlok elektronikusan kereshetőek.

A dokumentum használatával elfogadom az
[Europeana felhasználói szabályzatát](#).

ENERGIAGAZDÁLKODÁS

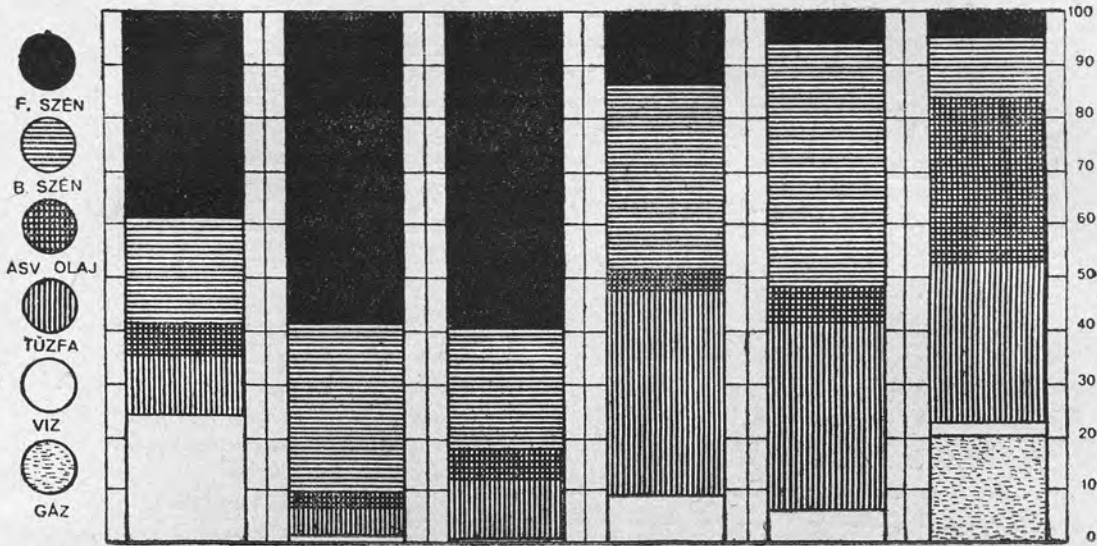
A délkelet európai terület energiagazdasága aktív, vagyis a fontosabb energiahordozók termeléséből a szükséglet fedezésén felül kivitelre is jut. A szóbanforgó terület energiagazdaságának aktivitása főként Romániának köszönhető, ahol az energiahordozókban az ország szükségletét lényegesen meghaladó termelés folyik. Románián kívül a délkelet európai államok közül még csupán Csehszlovákia energiamérlege volt aktív, a többi államé passzív. A szóbanlévő országok energiatermelését, az energia külkereskedelmi egyenlegét, fogyasztását s annak átlag egy főre eső hányadát fűtőértékben kifejezve a második világháborút megelőző néhány év átlagadatai alapján számítva az alábbi táblázat tünteti fel:

	A főbb energiahordozók			
	termelése	behozatali + kiviteli - többlete billió kalóriában	összesen	egy lakosra millió kalóriában
Ausztria	33.0	+ 24.7	57.7	8.6
Csehszlovákia	162.3	- 6.1	156.2	10.3
Magyarország	36.5	+ 6.0	41.5	4.6
Jugoszlávia	38.2	+ 4.0	42.2	2.7
Bulgária	11.7	+ 0.9	12.6	2.0
Románia	118.3	- 63.8	54.5	2.9

Megjegyzendő, hogy fenti számításoknál csupán a fontosabb energiahordozók vétettek figyelembe, mégpedig a szén, olaj, földgáz, tüzfifa, víz és a külforgalomból származó villamosenergia. Egész Délkelet Európa energiagazdálkodásában a szén játsza a legnagyobb szerepet, ugyanis annak több mint 50%-át teszi, míg a tüzfifa több mint 20%-ban, a vízierő 10%-ban s az olaj majdnem 10%-ban részesedik az energiagazdálkodásban. A délkelet európai országok energiagazdaságának energiatípus szerinti összetételéről általában az 1934—37. évek átlagadatai alapján a 419. oldalon lévő grafikon ad tájékoztatást.

Ausztriának az első világháború előtt teljesen a szénre támaszkodó energiagazdálkodása a háború után, szénkincse nagyrésztének elvesztése folytán összetételében jelentősen megváltozott. Szénhiánya miatt ugyanis vízierőjét sürgősen ki kellett építenie, amelynek révén azután évről-évre több és több villamosenergiát termelhetett, úgyhogy Ausztria egész energiaszükségletének az 1930-as évek derekán már csak kb. 50%-a származott szénből. Emellett számottevő szerepet játszott Ausztria energiagazdaságában a fa is. Azóta — megbízható adatok ugyan nincsenek rendelkezésre, de a jelek szerint — Ausztria energiaszükségletében fokozódó nyersolajtermelése folytán a szén szerepe még inkább háttérbe szorult s energiamérlegének passzivitása lényegesen lecsökkent.

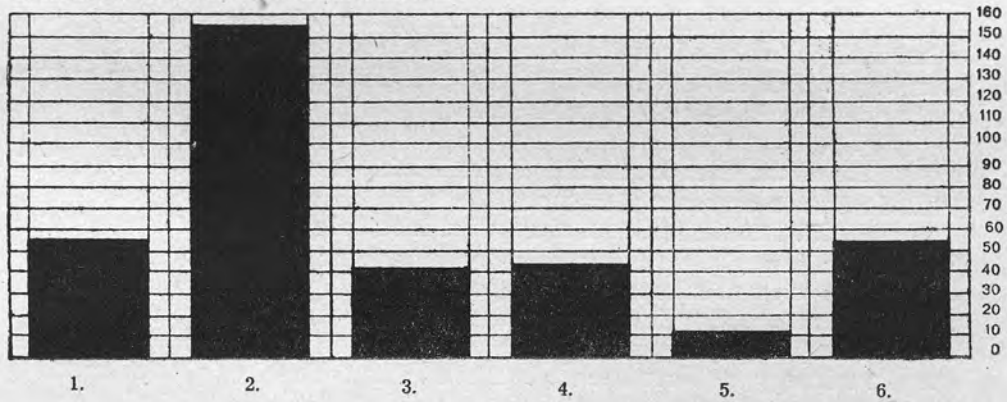
ENERGIAFOGYASZTÁS SZÁZALÉKBAN

EGY FÖRE ESŐ ENERGIAFOGYASZTÁS MILLIÓ KALÓRIÁBAN

ENERGIASZÜKSÉGLET BILLIÓ KALÓRIÁBAN

1. AUSZTRIA, 2. CSEHSZLOVÁKIA, 3. MAGYARORSZÁG, 4. JUGOSZLÁVIA,
5. BULGÁRIA, 6. ROMÁNIA (1934-37. évi átlag).

Csehszlovákia energiagazdálkodása teljesen a szén jegyében folyt. Energiaszükségletének majdnem 90%-át a szén fedezte, annak is majdnem háromnegyedrésze feketeszénből származott. Barnaszénből Csehszlovákiának még kivételre is jutott, úgy hogy energiamérlege aktív volt. A szénen kívül az ásványolaj és víz Csehszlovákia energiaszükségletének fedezésében kb. egyenlő mértékben vett részt, a tüzfifa pedig hőértékben számítva, ezeknek mintegy kétszeresét tette.

Magyarország energiaellátásában a két világháború között a szén mintegy 75%-os részesedéssel szerepelt s emellett nagyobb mértékben a tüzfának, kisebb mértékben pedig az ásványolajnak volt még jelentősége. Az említett időszakban Magyarország tüzifa tekintetében részben, nyersolajban pedig teljes mértékben a külföldre volt utalva, úgyhogy energiamérlege passzív volt. A bécsi döntések folytán visszacsatolt területrészek gazdag erdőállománya megszüntette az ország tüzifahiányát, a kutató munkálatok eredménye pedig nyersolajforrásokhoz juttatta, úgyhogy az átmenetileg megnagyobbodott Magyarország energiagazdaságában a szén szerepe némileg csökkent, s az energiamérlegének passzivitásából származó teher megszűnt. Ma ismét a feljebb részletezett Trianon utáni állapot állt vissza.

Jugoszlávia energiagazdálkodásában a szén nem sokkal nagyobb hányaddal vett részt, mint jelentős erdőgazdálkodása folytán a tüzifa. Az említett két energiahordozó az ország egész energiaszükségletének több mint 80%-át fedezte. Emellett számottevő szerepet játszott Jugoszlávia energiagazdálkodásában az ország viziereje is. Jugoszlávia energiamérlege mégis — a hazai feketeszénnek elégtelensége folytán — kis mértékben passzív volt. Ez a passzivitás esetleg az ország vizierejének további kiépítése mellett is megmaradhat, ha Jugoszlávia a bányászati és kohászati termelési lehetőségeit nagyobb mértékben fogja kihasználni és ha iparának a második világháborút megelőző években elért fejlődése további lendületet nyer.

Bulgária energiaszükséglete a többi délkelet európai állam energiaszükségletéhez mérten a második világháborút megelőzően egészen csekély volt, az ország energiamérlege ennek ellenére passzív maradt. Barnaszén- és tüzifatermelése szolgált Bulgária energiaellátásának alapjául még pedig a szén valamivel nagyobb hányaddal vett részt az ország energiaszükségletének fedezésében, mint a tüzifa. Nyersolajszükségletét azonban teljes mértékben külföldről kellett fedeznie s főként innen származott energiamérlegének passzivitása.

Románia energiagazdálkodásának alapja az ásványolaj és a földgáz, de fontos szerepet játszott abban jelentős tüzifatermelése is. Mindezekon felül Romániának széntermelési lehetőségei és kiépítésre alkalmas vizierői is vannak, úgyhogy energiamérlegének nagymértékű aktivitása a jövőben is mindenképpen biztosítotttnak látszik. A két világháború közötti időszakban Románia energiatermelésében az ásványolaj, a földgáz és a tüzifa kb. egyenlő mértékben vett részt, míg a szén részesedése csupán mintegy 10%-osra tehető. A bécsi döntések folytán, tekintve, hogy Magyarországhoz visszacsatolt területeken jelentős erdőségek voltak, Románia tüzifatermelése átmenetileg csökkent. Annak következtében, hogy a romániai nyersolajkutak termelése csökkenő irányzatot mutat, Románia jövő energiagazdálkodásának összetételében legfeljebb csekély eltolódás várható, de egyelőre energiahány veszélye a legkisebb mértékben sem fenyegeti az országot.

A figyelembevett energiahordozók közül a szén, olaj és földgáz, valamint a tüzifa termelési viszonyainak taglalását — minthogy azok a bányászati, illetve erdészeti termelés körébe tartoznak — helyütt mellőzve, a továbbiak csupán a vízi- és villamosenergia részletesebb ismeretetésére szorítkoznak.

1. Vízienergia

A Délkelet-Európa rendelkezésre álló és kiépített vízierejére vonatkozó 1935/36. évi adatokat egybevetve, Európa és az egész világ vízierejére vonatkozó hasonló adatokkal, mindenekelőtt szem előtt kell tartani, hogy bár azok megállapítása országonként esetleg különböző számítási módszerrel készült, általában a rendelkezésre álló vízierőre vonatkozó adatok az alacsony vízállásnál lehetséges energianyerésnek felelnek meg 70%-os turbinahatásfok feltételezésével, a kiépített vízierőre vonatkozók pedig a beiktatott vízikerek, vagy turbina teljesítőképességét jelentik.

	Rendelkezésre álló		Kiépített		Kihhasználás
	1.000 LE	v i z i e r ő %	1.000 LE	%	%-a
Ausztria	1.600	18.7	900	61.4	56.3
Csehszlovákia	1.000	11.6	155	10.6	15.5
Magyarország	175	2.0	3	0.2	1.7
Jugoszlávia	3.000	35.0	250	17.0	8.3
Bulgária	1.200	14.0	50	3.4	4.2
Románia	1.600	18.7	109	7.4	6.8
Összesen:	8.575	100.0	1.467	100.0	17.1
Európa	58.000	—	24.300	—	41.9
Világ	472.000	—	55.285	—	11.7

Ausztria rendelkezésre álló vízierőinek kiépítése az első világháború befejezése után vált különösen s főként az ipar számára sürgetővé, amikor a megkisebbitett ország elvesztette szénkincsének legnagyobb részét, tehát energiahordozók behozatalára kényszerült. Az 1918. évben még csupán 170 ezer, az 1925. évben már 431 ezer lóerő teljesítőképességű vízierő volt kiépítve, amelyhez az 1926. évben további 110 ezer lóerő csatlakozott. A vízierők további kiépítésének üteme lényegesen lassúbbodott, mert az új vízierőművek létesítéséhez szükséges tőke hiányzott s ezért Ausztria a szükséges energiahordozóknak kisebb tőkét igénylő behozatalához folyamodott.

Csehszlovákia rendelkezésre álló vízierejének csupán 16%-a volt kiépítve, úgyhogy az ország nyugati és északi része Németországból villamosenergia bevitelére szorult. A Moldva folyón létesült 19 ezer lóerős vízierőmű Prága villamoserőszükségletét látta el, s ugyane folyón Wranownál épült hasonló nagyságú erőtelep a közép Csehországban történő villamos áramszállításon kívül, az állami vasutak villamosítási céljainak is szolgálatában állt. Az időközben létesült Szlovákia területén a kassai vízierőmű még magyar építés eredménye volt, a Puhónál épült erőtelep viszont újabb létesítmény. A Csehszlovákiában 1936-ban a közhasznú telepek által termelt 1.244 millió kilowattóra villamosenergiából 162 millió kilowattóra származott vízierőből.

Az első világháború előtti *Magyarországnak* természetes egységes vízrendszerével szemben a mai Magyarországon vízierői kiépítésére sem a természeti adottságok, sem pedig a fogyasztási viszonyok nem kedvezők. Egyrészt ugyanis a magyar folyók legértékesebb szakaszai a jelenlegi országhatárokon kívül esnek, úgyhogy a mai Magyarország folyóinak kilométerenkinti energiamennyisége aránylag kicsiny, másrészt pe-

dig az energiafogyasztó központok kevés kivétellel az Alföldön vagy az Alföld szélén helyezkedve el, távol vannak a vízierőktől. Az első világháború előtti Magyarország folyói körülbelül 1.7 millió elméleti lóerő termelésére képesek, melyből a mai Magyarország vízierőkincse mintegy 182 ezer elméleti lóerőre tehető (Duna és Dráva figyelmenkívül hagyásával). Ebből a vízierőből az ország jelenlegi területén lévő gyári jellegű ipartelepek 1942-ben ténylegesen csak 7.2 ezer lóerőt hasznosítottak, főként villamosenergiatermelésre és kisebb részben a malomiparban. Az ország vízierőkincsének nagyobb mértékű hasznosítása eddig azért nem történt meg, mert Magyarország az első világháborút megelőző időkben még kevésbé fejlett iparának és villamosításának energiaszükségletét a szénkincséből is fedezhette, melynek versenye lehetetlenné tette komoly vízierőkizhasználási terv megvalósítását. Azóta az energiaszükséglet tetemes megnövekedése és a szénkinccsel való minél takarékosabb gazdálkodás szükségessége a megkisebbedett Magyarország kedvezőtlen vízierő adottságainak kihasználására is szinte kényszerítőleg hatott, úgyhogy ezirányban már folytak is munkálatok. A feladat gazdaságosan azonban csak leginkább a Felső-Tisza vízrendszerében létesítendő nagy tárolómedencékkel lett volna megvalósítható, még pedig oly módon, hogy e medencék egyszersmind öntözési, esetleg hajózási és árvízvédelmi célt is szolgáltak volna.

Jugoszlávia Délkelet Európának vízierőben leggazdagabb állama, s e vonatkozásban európai viszonylatban is kiemelkedő helyet tölt be, viszont a vízierő kihasználását tekintve, az államok sorában az utolsók között áll. Rendszeres méréseken alapuló vízierőfelvétel nem történt Jugoszláviában, a földművelésügyi minisztérium azonban 1924-ben közzétett idevonatkozó adatokat, amelyek szerint Jugoszlávia vízierője kilenc hónapig tartó középvízállás mellett mintegy 9 millió lóerőre, egész éven át tartó alacsony vízállás mellett pedig körülbelül 3.6 millió lóerőre tehető. E készletből azonban ezideig alig több, mint 250 ezer lóerőnyi vízierő került kiépítésre, melynek több mint 50%-a elektrokémiai ipari, kb. 40%-a villamosvilágítási, 8%-a egyéb ipari, 2%-a pedig mezőgazdasági célra szolgált. A vízierő kiépítése szempontjából Jugoszláviának legfontosabb folyói a Dráva (kb. 200 ezer LE), a Trebišnica kb. 160 ezer LE), a Neretva és Rama (80 ezer LE), a Tara-Morača (100 ezer LE), stb.

Bulgária energiaellátásában már nagy szerepük van a vízierőknek, amelyeket a Balkán-hegységtől északra a Dunába és dél felé a Maritzába torkolló folyók szolgáltathatnak. Az ország villamosenergiatermelésének mintegy $\frac{3}{4}$ része vízierő felhasználásából származik, mely az 1929. évtől számított évtized alatt 49 millió kWó-ról 142 millió kWó-ra emelkedve, majdnem megháromszorozódott. A fejlődés azóta is tovább tart.

Romániának egyébként is gazdag erőforrásai között a vízierője szintén kimagasló szerepet tölt be. A Kárpátok déli lejtőjén, a Duna völgyében haladó folyók, de különösen a Dunának a Vaskapu-szorosnál lévő szakasza hatalmas vízierőt képviselnek. A romániai vízierők kihasználása mégis nagyon alacsony fokon áll. Dr. Ing. Dorin Pavel számítása szerint ugyanis — a fenti táblázatban közölt adatoktól eltérően, amelyek

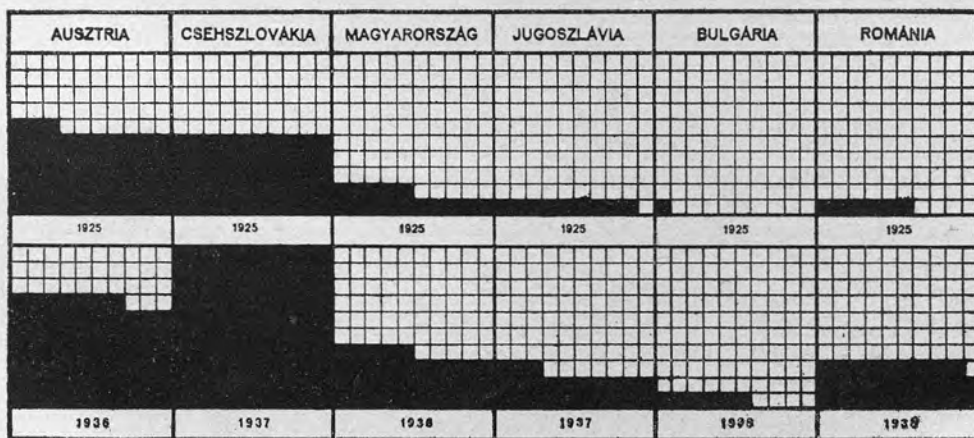
általában az U. S. Federal Power Commission 1935. évi becslésein alapulnak — Románia területén a folyók víziereje évi közepes vízállás mellett számítva, 4.710 ezer kVA-t, a kiépített erőművek teljesítőképessége pedig csupán 122 ezer kVA-t képvisel, ami 2.6%-nak felel meg: a termelhető 21.580 millió kWó-val szemben pedig csupán 198 millió kWó tényleg termelt energia áll, ami viszont csak 0.9%-os kihasználást jelent. Románia gazdasági jövője nyilván a vízienergia terén nagy lehetőségeket rejt magában.

2. Villamosenergia

A délkelet európai államok villamos energiatermelésének mennyiségéről és annak az 1925. év óta bekövetkezett alakulásáról az alábbi grafikon nyújt tájékoztatást:

Villamosenergiatermelés az 1925—1937. években Délkelet-Európában.

	Ausztria	Csehszlovákia	Magyarország	Jugoszlávia	Bulgária	Románia
	villamosenergiatermelése millió kWó					
1925	2.140	1.955	606	373	32	243
1926	2.190	2.100	656	437	36	390
1927	2.310	2.381	750	483	45	415
1928	2.400	2.749	804	478	65	514
1929	2.550	3.036	866	460	86	500
1930	2.500	3.043	882	—	95	559
1931	2.400	2.897	851	392	99	516
1932	2.300	2.632	814	503	121	680
1933	2.390	2.613	867	—	128	700
1934	2.455	2.853	973	718	137	760
1935	2.600	3.072	1.106	637	140	867
1936	2.680	3.494	1.225	796	168	957
1937	—	4.000	1.348	913	202	1.077
1938	—	—	1.399	—	236	1.135

VILLAMOS ENERGIATERMELÉS DÉLKELET-EURÓPÁBAN

A szóbanforgó országok közül a legtöbb villamosenergiát Csehszlovákia termelte, a leginkább villamosított ország azonban Ausztria volt, amint az az egy főre átlag eső termelt villamosenergia mennyiségét fel-tüntető alábbi táblázatból látható. Magyarország eszerint még eléggé fejlett villamosításával sorrendben a harmadik helyen áll, míg Románia, Jugoszlávia és Bulgária villamosítása még egészen alacsony színvonalú.

	Villamos energia- termelő gépek teljesítőképessége ezer kVA	A termelt vill. energia millió kWó	Egy lakosra eső termelt energia kWó
Ausztria ¹⁾	1.019*	2.680	399
Csehszlovákia ²⁾	2.258**)	4.000	262
Magyarország ³⁾	899	1.399	154
Jugoszlávia ³⁾	493	913	59
Bulgária ²⁾	135	202	32
Románia ³⁾	510	1.148	58

1) 1936. évi adatok.

2) 1937. " "

3) 1938. " "

*) A legalább 500 kVA kapacitású telepek.

**) A legalább 100 kVA kapacitású telepek (1933).

Az első három jobban villamosított ország egyszersmind iparilag is fejlettebb, de a villamosítás fejlettségének a lakosság általános kultúráltságára gyakorolt hatása is kétségtelen, amint az például az ezer lakosra eső rádióelőfizetők számának alakulásából is kitűnik. A szóbanforgó átlagértékek ugyanis 1937-ben Csehszlovákiában, Ausztriában és Magyarországon (88, 69, ill. 42), magasan kiemelkednek, Románia, Jugoszlávia, ill. Bulgária hasonló átlagával szemben (11, 7, illetve 5).

Ausztria legalább 500 kilovoltamper teljesítőképességű villamos-energiatelepeinek rendeltetés szerinti megoszlására, azok teljesítőképességére és termelésére vonatkozó 1936. évi adatokat az alábbi táblázat foglalja össze:

A termelt vill. energia rendeltetése	Az energiatermelő telepek		
	száma	teljesítőképessége ezer kVA	termelése millió kWó
Kizárólag fogyasztóknak	165	659	1.596
Saját célra és fogyasztóknak ¹⁾	175	179	497
Kizárólag saját célra	192	115	334
Vontatási célra	8	66	127
Összesen:	540	1.019	2.554

Az energiatermelő gépek teljesítőképességéből 675 ezer kVA esett a vízi-erőművekre, amelyek termelése az 1936. évben 2.157 millió kWó, tehát az össztermelésnek 85%-a volt. A hőerőművek által termelt villamos-energia mennyisége tehát csupán mintegy 400 millió kWó-t tett, mely mennyiség több évre visszamenőleg nem sokat változott. A kitermelt összes villamosenergiából közvilágításra mintegy 35 millió kWó szolgált, míg közlekedésre 228 millió, kisfogyasztók részére 274 millió, nagyfogyasztók részére 323 millió és saját üzemeik részére 907 millió kWó fordított, kivitelre pedig 341 millió kWó került.

Csehszlovákia községeinek 1937-ben 55.9%-a volt villamosítva s lakóházainak 71.4%-ában volt villamos világítás, viszont a villamosított községekben lakó népesség 77.2%-át tette az ország egész népességének.

Csehszlovákia különösképen gondot fordított Morvaország és Szilézia, valamint Csehország villamosítására, de kevésbé tette ezt a Magyarországtól odacsatolt felvidéki területen, ahol a fenti arányszámok csak 23.5, 44.0 ill. 50.8%-ot értek el. Különösen Kárpátukrajna maradt el villamosítás terén, ahol az említett vonatkozásban csupán 11.8, 28.5 ill. 32.5%-os arányszámok állapíthatók meg. Csehországnak összes villamos energiatermeléséből az 1921—1936. évek átlagában csak mintegy 280 millió kWó, azaz 11.5% esett a Magyarországtól odacsatolt területekre s ennek is csupán egyharmadrésze származott közhasznú telepek termeléséből. Csehszlovákiában az 1930. évi adatok szerint 1.385 területileg különálló villamos energia-telep működött, amelyek közül 369 volt a termelő s 1.016 az elosztó telep. E telepeken együttesen több, mint 14 ezer alkalmazottat foglalkoztattak. A termelt villamosenergiának nem sokkal több, mint egyharmada származott csupán a közhasználatú telepek termeléséből. Az ország villamosenergia fogyasztása — bár kismértékben, de — általában meghaladta a termelést, a hiány behozatal útján nyert fedezetet. A jelentősebb fogyasztók közül kiemelhető a bányászat, mely az 1934. évben mintegy 230 millió kilowattóra, az iparágak közül pedig a legalább 6 alkalmazottat foglalkoztató üzemekre vonatkozó adatok alapján — a textilipar, mely ugyanakkor mintegy 270 millió kWó és a papíripar, mely kb. 240 millió kWó villamosenergiát fogyasztott.

Magyarország villamosenergia termelésének több, mint 80%-a közhasználatú energiatermelő telepek termeléséből származott, amelyek száma az 1938. évben 154, kapacitása pedig 720 ezer kVA volt. A villamosenergia termelés majdnem kizárólag hőerőgépek útján történt s annak csupán alig 1—2%-a származott vízzel hajtott erőművekből. Magyarország községei közül az 1938. évben 1.200 volt villamosítva, ami az összes községek 36%-ának felel meg. Az átmeneti területvisszacsatolások folytán ez az arány rosszabbodott, mert a cseh és román fennhatóság alatt volt területek villamosítása lényegesen alacsonyabb színvonalon állt. A közhasznú energiatelepeken termelt villamosenergiából 1938-ban közvilágításra 29 millió kWó, magánvilágításra 134 millió, motorikus célra 626 millió, vontatási célra pedig 120 millió kWó fordítottatott. A legnagyobb energiamentiséget fogyasztó ipari csoportok: a vas- és a fémipar (241 millió kWó), a textilipar (129 millió kWó) és a vegyészeti ipar (95 millió kWó) voltak.

Jugoszláviában villamos energiatermelés az 1937. évben összesen 790 telepen folyt, amelyek közül 300 kizárólag közhasznú telep volt, 71 vegyesen termelt, a többi pedig más ipari üzem melléküzemeként működött. A villamosenergiatelepek számának és teljesítőképességének erőforrás szerinti megoszlásáról az alábbi kimutatás nyújt tájékoztatót:

Erőforrás	Energiatelepek száma teljesítőképessége ezer kVA	
Gőz	306	209
Olaj	140	24
Gáz	56	4
Víz	168	160
Vegyes	120	96
Összesen:	790	493

Az 1937. évben termelt 913 millió kilowattóra villamosenergiából 20 millió kWó közvilágításra, 74 millió kWó magánvilágítási és háztartási célra, 732 millió kWó pedig motorikus és más ipari célra szolgált.

Bulgáriában az 1938. év folyamán a villamos energiatermelés összesen 124 telepen folyt, amelyek közül 28 volt közhasznú, 96 pedig magántelep, összesen 1.631 alkalmazottal. A villamos termelőtelepek számának és teljesítőképességének erőforrás szerinti megoszlásáról az alábbi táblázat ad tájékoztatást:

Erőforrás	Energiatelepek	
	száma	teljesítőképessége ezer LE
Gőzerő	16	60
Egyéb hőerő	63	16
Vízierő	37	56
Vegyes	8	3
Összesen:	124	135

A közhasznú villamostelepeken termelt energiának a második világháborút megelőző években általában mintegy kétharmada vízierő felhasználásából származott. Bulgáriának a délkelet európai országok között megállapítható legkisebb villamos energiafogyasztása inkább csak a városokban mutatott számottevőbb fejlődést, ami főként a villamosenergiának az addigi erőforrásokkal szemben fennálló drágaságával magyarázható. Ott azonban, ahol a villamosenergia már meghonosodott, a felhasználása szép fejlődést mutatott.

Romániában a villamosárammal ellátott lakóhelyek népessége az 1929. évi 3.6 millió főről 1938-ban 4.4 millió főre emelkedett, amely az ország egész népességének 24.5%-át jelenti. A villamosított helységek száma 1937-ben 510 volt. A 224 közhasználatú villamos energiatermelő telep 262.5 ezer kVA-t tevő teljesítőképességéből 1938-ban 30 ezer kVA esett a vízierővel, 169 ezer kVA a gőzerővel és 63.5 ezer kVA az egyéb hőerővel hajtott telepekre, amelyek együttesen ez évben 568 millió kWó villamosenergiát termeltek, mégpedig vízierőből 83 millió, gőzerőből 397 millió, egyéb hőforrásból pedig 88 millió kWó-t. Az ipari vállalatok keretében termelő villamos erőtelepek teljesítőképessége ugyanakkor 248 ezer kVA-t, termelésük pedig 580 millió kWó-t tett, úgy, hogy Románia egész villamos energiatermelő iparának kapacitása 1938-ban 510.5 kVA-t ért el. A termelt összes villamosenergiának általában mintegy fele származott közhasznú telepről.